

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Martiny Kuchlerové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **BYTY JESENICE-MLADÍKOV, s. r. o.**, se sídlem Nákupní 1127, Jesenice, zastoupena JUDr. Kristiánem Lékem, advokátem, se sídlem Seifertova 2919/12, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti: 1)** město Jesenice, se sídlem Budějovická 303, Jesenice, zastoupeno Mgr. Martinem Žákem, advokátem, se sídlem Šlikova 550/6, Praha 6, **2)** R. J., **3)** E. J., oba zastoupeni Mgr. Josefem Hlavičkou, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **4)** Ing. L. P., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2024, č. j. 54 A 20/2023-110,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2023, č. j. 140747/2022/KUSK.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zrušil rozhodnutí Městského úřadu Jesenice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 12. 2020, č. j. MěÚJ/14005/2020/Tu, a zastavil řízení o žádosti stěžovatelky o povolení změny stavby před dokončením podle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“). Změna se týkala stavebního povolení ze dne 6. 6. 2009 pro stavbu Bytový a komerční komplex Jesenice-Mladíkov VII (9 bytových domů, administrativní budova) a spočívala ve změně využití administrativní budovy (tj. objektu 10 na pozemcích parc. č. Xa, Xb, Xc a Xd v katastrálním území J. u P. a obci J.), na bytový dům a v interiérových úpravách (dále jen „stavba“).

[3] Žalovaný ve věci rozhodoval již podruhé. V prvním případě osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) podaly dne 9. 4. 2021 proti výše specifikovanému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 12. 2020 odvolání, v němž uvedly, že jsou opomenutými účastníky řízení, neboť stavební úřad s nimi nejednal ani jim rozhodnutí neoznámil. Dozvěděly se o něm až na základě nahlédnutí do spisu dne 29. 3. 2021 a 7. 4. 2021. Jsou vlastníky pozemků parc. č. Xe, parc. č. Xf a parc. č. st. Xg, na nichž je umístěn jejich rodinný dům. Dne 3. 5. 2021 podali odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Ing. H. V. H. a Bc. T. N. T. H. a dne 5. 5. 2021 osoba zúčastněná na řízení 4). Všichni shodně uvedli, že jsou opomenutými účastníky. Obsahově byla odvolání osob zúčastněných na řízení 2) – 4) a osob Ing. H. V. H. a Bc. T. N. T. H. v podstatě totožná (všechny tyto osoby jsou dále označovány jako „odvolatelé“).

[4] I v prvním případě žalovaný svým rozhodnutím ze dne 28. 6. 2021, č. j. 080936/2021/KUSK, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 12. 2020 a řízení o povolení změny stavby před dokončením zastavil.

[5] Proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2021 podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2022, č. j. 59 A 31/2021-105. Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 115/2022-33. Současně zrušil i rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2021 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla vada řízení spočívající v tom, že žalovaný k odvolání dosud opomenutých účastníků řízení zrušil prvostupňové rozhodnutí a zastavil řízení, aniž stěžovatelku (tj. účastníka řízení, jemuž bylo prvostupňové rozhodnutí ku prospěchu) vyrozuměl o podaných odvoláních a umožnil jí se k nim vyjádřit. Tím žalovaný porušil zákaz překvapivých rozhodnutí. Zároveň Nejvyšší správní soud vytkl žalovanému, že přiznal odvolatelům [osobám zúčastněným na řízení 2) – 4)] postavení účastníků řízení se zdůvodněním, že uvedli konkrétní skutečnosti zakládající jejich postavení jako účastníků řízení – tyto skutečnosti však ani stručně nezmínil. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo tvořeno pouhým odkazem na námitky odvolatelů a obecnými východisky bez jakéhokoli vysvětlení, v jakém směru a intenzitě mohou být změnou stavby dotčena práva jednotlivých odvolatelů. Uvedené za žalovaného následně již nepřipustně doháněl krajský soud.

pokračování

[6] Žalovaný tak nově rozhodl dne 4. 1. 2023 rozhodnutím č. j. 140747/2022/KUSK, kterým věcně rozhodl shodně jako v prvním rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a řízení zastavil.

[7] Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka opět žalobu, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[8] **Krajský soud** připomněl, že otázkou účastenství osob zúčastněných na řízení a dalších odvolatelů se již dříve zabýval ve svém rozsudku č. j. 59 A 31/2021-105, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 115/2022-33 (jehož závěry byli žalovaný a nyní i krajský soud vázáni). Uvedl, že stěžovatelka stejně jako v předchozím řízení namítala, že odvolatelům nesvědčilo právo podat odvolání a že žalovaný stanovil okruh účastníků řízení nesprávně a nepřezkoumatelně. Těmto námitkám krajský soud nepřisvědčil.

[9] Krajský soud shrnul argumentaci žalovaného. Uvedl, že žalovaný odkázal na podrobnou argumentaci obsaženou v odvoláních týkající se dotčení imisemi pohledem (ztráty soukromí), hlukem, prašností a zvýšenými nároky na dopravu v klidu a vyzdvihl, že odvolatelé jakožto vlastníci rodinných domů v blízkosti sporné stavby mohou být dotčeni zejména imisemi pohledem. Odvolatelé mohou být podle žalovaného dotčeni také zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu, tj. změnou administrativní budovy na bytový dům s 35 bytovými jednotkami. Změna využití z administrativní budovy na bytový dům má podle něj natolik zásadní dopad na své okolí a práva vlastníků sousedních nemovitostí, že vyžaduje posouzení stran požadavků územního řízení, což se nestalo. Krajský soud shledal, že za součást odůvodnění rozhodnutí žalovaného lze považovat i shrnutí rozsudku krajského soudu č. j. 59 A 31/2021-105, které žalovaný do napadeného rozhodnutí vtělil a ze kterého při posouzení účastenství rovněž vyšel.

[10] Odůvodnění žalovaného krajský soud shledal za plně přezkoumatelné, neboť z něj bylo zřejmé, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že odvolatelé mohou být přímo dotčeni spornou změnou stavby.

[11] Krajský soud uvedl, že ve shodě s žalovaným nemá pochyb o tom, že všem odvolatelům náleželo právo účastnit se procesu rozhodování stavebního úřadu a formulovat své námitky vůči změně stavby a její upravené podobě a funkci. To sice neznamenalo, že by muselo být každé takové námitce vyhověno, nicméně odvolatelé měli právo, aby se mohli v dané záležitosti vyjádřit a aby stavební úřad patřičně vznesené námitky zvážil a v nezbytném rozsahu případně zajistil, že kolidující vlastnická práva odvolatelů a stěžovatelky budou v procesu rozhodování adekvátně vyvážena. Krajský soud rovněž zdůraznil, že svými úvahami nijak nepředjímá, zda lze stavbu v této podobě (dodatečně) povolit.

[12] Nejvyšší správní soud blíže nerekapituloval vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem, a to s ohledem na obsah kasační stížnosti.

[13] **Stěžovatelka** proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost.

[14] Jedinou kasační námitkou namítá, že krajský soud pochybil, když nezrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný se měl s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 155/2022-33, zabývat možným dotčením odvolatelů změnou funkčního využití stavby z administrativní budovy na bytový dům. Žalovaný se však pouze ztotožnil s argumenty odvolatelů a odmítl relevantní argumentaci stěžovatelky, že stavba bytového domu může být méně zatěžující než stavba původně povoleného administrativního objektu. Žalovaný pouze slepě převzal tvrzení odvolatelů a bez jakékoli analýzy odmítl argumenty stěžovatelky.

[15] Přestože Nejvyšší správní soud v posledně uváděném rozsudku zdůraznil, že správní soudy zásadně nemohou nahrazovat chybějící odůvodnění správních rozhodnutí, krajský soud tak opětovně učinil. K odůvodnění rozhodnutí žalovaného uvedl, že je sice stručné, ale plně přezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že odvolatelé mohou být přímo dotčeni spornou změnou. Krajský soud následně v odstavcích 83-85 svého rozsudku rozvedl, co považuje za významné z pohledu přímého dotčení odvolatelů na jejich právech.

[16] **Žalovaný** navrhl kasační stížnost zamítnout a odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil. Dále odkázal na své rozhodnutí, které bezprostředně předcházelo nyní přezkoumávanému rozsudku krajského soudu. Zopakoval hlediska, podle kterých má za to, že odvolatelé [mj. nyní osoby zúčastněné na řízení 2) – 4)] měli být účastníky řízení o povolení změny stavby před dokončením. Zdůraznil, že stavební záměr se může přímo dotknout práv odvolatelů pro rozdílný způsob využívání původně povoleného administrativního objektu SO10 na bytový dům se 35 bytovými jednotkami. Užívání bytového domu je užívání odlišné a soustavné, tzn. i v době relaxace či pracovního volna (na rozdíl od užívání stavby pro administrativu, které je omezeno provozní dobou), a může se tak jinak projevit a zasáhnout do práv vlastníků k sousedním nemovitostem. Poukázal na nově projektované terasy, které jsou situovány naproti nemovitostem odvolatelů, na změnu v přivádění dopravy (s tím související hluk a prach) a potřebu řešení dalších parkovacích míst.

[17] Žalovaný nad rámec uvedeného zmínil, že Městský úřad v Jílovém u Prahy vydal na podkladě druhé žádosti stěžovatelky o dodatečné povolení změny stavby před dokončením dne 28. 2. 2024, pod č. j. MJuP/02129/2024, rozhodnutí, jímž stavbu stěžovatelce dodatečně povolil. Toto rozhodnutí bylo opět napadeno odvoláními.

[18] Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

[19] **Nejvyšší správní soud (NSS)** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[21] Jediným a klíčovým argumentem stěžovatelky je, že žalovaný ani přes závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 115/2022-33, přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, proč považuje odvolatele, mj. nynější osoby zúčastněné na řízení 2) – 4), za opomenuté účastníky řízení a jejich odvolání za přípustná. Stěžovatelka je přesvědčena, že uvedenou úvahu za něj musel opětovně „dohánět“ krajský soud.

[22] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost naopak není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 7 As 38/2023-21). K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu lze taktéž odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.

[23] Pokud by bylo rozhodnutí žalovaného stiženo vadou nepřezkoumatelnosti (jak tvrdí stěžovatelka), byl by napadený rozsudek krajského soudu v této souvislosti rovněž nepřezkoumatelný, neboť by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45).

[24] Nejvyšší správní soud vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, která by byla odvozená od nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neshledal. Krajský soud, a stejně tak žalovaný zcela jasně podrobně a srozumitelně uvedli důvody, pro které považovali odvolatele za (opomenuté) účastníky řízení o povolení změny stavby před dokončením – to vše v kontextu požadavku Nejvyššího správního soudu uvedeného v jeho rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 115/2022-33 (viz zejména tam uvedené body 17–19). Z odůvodnění rozsudku krajského soudu, ale i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaké úvahy je k tomuto závěru vedly a proč (k tomu viz níže).

[25] Nejvyšší správní soud připomíná, že z § 118 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že účastníky řízení o změně stavby před jejím dokončením jsou účastníci stavebního řízení, jejichž práv se změna přímo dotýká. Při vymezení okruhu účastníků je tedy třeba vycházet z § 109 stavebního zákona, podle něhož je účastníkem stavebního řízení mimo jiné *e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno*, popřípadě z § 94k stavebního zákona, vyžaduje-li změna stavby před dokončením změnu územního rozhodnutí a bude-li o ní rozhodováno ve společném územním a stavebním řízení (§ 118 odst. 2 stavebního zákona); v takovém případě by účastníkem řízení byla též *e) osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno*. V daném případě žalovaný shledal, že změna stavby před dokončením vyžaduje i změnu územního rozhodnutí, neboť je spojena i s rozšířením půdorysu a

podstatnou změnou způsobu užívání, takže má zčásti rysy dotýkající se i územního rozhodnutí (uvedené stěžovatelka ostatně nesporevala).

[26] S ohledem na výše uvedené je tak pro projednáváný případ klíčová především otázka přímého dotčení na právech. Pro vznik postavení účastníka řízení nemusí být osoba vlastníkem bezprostředně sousedícího, tzv. „mezujícího“ pozemku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000 sp. zn. Pl. ÚS 19/99, N 43/17 SbNU 303, vyhlášený pod č. 96/2000 Sb.). Pro přiznání postavení účastníka řízení postačí pouhá možnost, že k dotčení práv vlivem změny stavby před dokončením dojde. Není tedy vyžadován důkaz o tom, že ke konkrétnímu dotčení již došlo nebo bezpochyby dojde. Podmínkou účastenství není ani důvodnost námitek (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, č. 2968/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 11. 2023, č. j. 2 As 14/2023-28, bod 17).

[27] Žalovaný na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že pro určení okruhu účastníků řízení bylo podstatné nejprve posoudit povahu změny stavby, která byla stěžovatelce povolena, a v návaznosti na to zvážit, zda nelze vyloučit možnost dotčení práv odvolatelů jako vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich. Dále na str. 8 svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že původně byla stavba povolena jako administrativní budova s kancelářskými prostory, restaurací a fitness s 22 parkovacími místy. Změna stavby řeší, že předmětná stavba bude užívána jako bytový dům s 35 bytovými jednotkami, 28 podzemními parkovacími místy, 24 sklepními kóji a 7 venkovními parkovacími místy. S odkazem na odvolání odvolatelů žalovaný dále uvedl, že stavba je umístěna ve vzdálenosti cca 13–20 metrů od jejich rodinných domů, které jsou umístěny k dané stavbě kolmo a uhlopříčně. Přímým dotčením může být dotčení zvýšenou dopravou v místě stavby vzhledem k jejímu účelu či imise pohledem, neboť k nemovitostem osob zúčastněným na řízení 2) a 3) jsou směřovány balkóny z 3. a 4. NP (může tak docházet k imisím pohledem a ztrátě soukromí). Nárůst obyvatel zvýší požadavky na dopravní obslužnost, nároky na dopravu v klidu, a to může znamenat i zvýšení hlukosti a prašnosti v daném místě. Zároveň žalovaný uvedl (str. 9 jeho rozhodnutí), že nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatelky spočívající v tom, že bytový dům bude užívat nižší počet osob, než tomu bylo doposud v případě administrativní budovy. Žalovaný zdůraznil, že administrativní budova má zcela jinou provozní dobu a je užívána jiným způsobem.

[28] Ve shodě se žalovaným krajský soud následně jeho úvahy spíše zopakoval či místy argumentačně doplnil (viz body 83–85 jeho rozsudku). Krajský soud zdůraznil, že možné dotčení imisemi pohledem, na které poukazoval žalovaný, je s ohledem na vzdálenost nemovitostí odvolatelů (13 m, resp. 20 m) dostatečně pravděpodobné na to, aby založilo všem odvolatelům postavení účastníka řízení. Otázka, zda bude docházet k obtěžování pohledem nad míru přiměřenou poměrům, je již otázkou věcného posouzení. Ve shodě se žalovaným krajský soud přisvědčil odvolatelům také v tom, že významný a potenciálně negativní vliv může mít skutečnost, že u původní stavby bylo možné s ohledem na její využití jakožto administrativní budovy očekávat, že nebude intenzivně využívána ve večerních hodinách a o víkendech a svátcích, kdy lze předpokládat přítomnost odvolatelů v jejich domech. S ohledem na změnu na obytnou funkci stavby lze naopak očekávat, že se vytížení stavby posune právě do doby, kdy se zdržují doma i odvolatelé.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené dospívá k jednoznačnému závěru, že žalovaný, ale i krajský soud se dostatečně jasným a přezkoumatelným způsobem zabývali otázkou přímého dotčení práv odvolatelů, tedy tím, zda je jim možné (a zároveň nutné) přiznat postavení účastníků řízení o povolení změny stavby před dokončením. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný a krajský soud se přezkoumatelně vypořádali s tím, že odvolatelům náleželo právo účastnit se procesu rozhodování stavebního úřadu a formulovat své námitky vůči změně stavby a její upravené podobě a funkci. Jediná v řízení před Nejvyšším správním soudem uplatněná kasační námitka stěžovatelky tak není důvodná.

[30] Poté co bylo nyní přezkoumávané řízení o povolení změny stavby před dokončením zastaveno, Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že ve věci již bylo rozhodováno o dodatečném povolení změny stavby. Dodatečné povolení změny stavby bylo Městským úřadem v Jílovém u Prahy rozhodnutím ze dne 9. 5. 2022 povoleno, k odvolání odvolatelů ale bylo toto rozhodnutí změněno žalovaným tak, že se dodatečné povolení změny stavby nepovoluje a žádost byla zamítnuta. Žaloba stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2024, č. j. 41 A 50/2023-86. Kasační stížnost stěžovatelky proti tomuto rozsudku je vedena před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 145/2024. Z vyjádření žalovaného vyplynulo, že stavba byla opětovně dodatečně povolena, a to rozhodnutím Městského úřadu v Jílovém u Prahy ze dne 28. 2. 2024.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[33] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jí soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci u osob zúčastněných na řízení 1) - 4) nebylo, a nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu